

Кря-ко-ко

Микола Білокопитов

Були в однім дворі качки і кури.
Гарненько по-сусідськи їм жилось —
Дві різні мови, різні дві культури,
А разом, бач, гармонія!
І ось
Предивні почались метаморфози:
Курчата, вже як трохи підросли,
То, курям всім на сміх,
а мо' й на сльози,
По-каченячи крякати почали...
Ще й вивчилися перевальцем ходити,
Копіювали звички і вбрання,
І згодом стало важко розрізнити
Покачене курча і каченя.
Качки це заохочували радо —
Мовляв, у нас до полку прибуло!
Хто крякає, —
той вищого розряду,
Хто квокає, —
те ясно хто — село.
А кури що ж?
Як щиро говорити,
Вони й не помічали новизни —
Мовляв, було б що діткам
їсти-пити,
А там нехай хоч рохкають вони.
І деякі зарохкали.
Одначе
Були в пошані ті, хто добре кряче.
Воно ж якби оті курчата вміли
Пристойно розмовляти так і с'як,
А то ж
іще й чужого не навчились,
А вже, бач,

і по-своєму — ніяк!
Он півники — накрядуться до гику,
Із селезнями дудлячи пивко,
А потім зранку, замість "ку-ку-рі-ку!",
Як заведуть зненацька:
"Кря-ко-ко!",
Лякаючи тим криком розбишацьким
Чужих, своїх
та і себе самих...
А потім цим іще й бравують хвацько
Та ще й кепкують із курчат малих:
"Смотрі, як те ципля чудно балака,
Кокоче токо,
а совсем не кряка!".
Отак і йшло.
Минали дні без ліку.
Вже ті курчата — бабці й дідусі,
Вже в них онуки виросли великі,
Бува, хтось квокне,
хтось закукуріка,
А в основному крякотять усі.

—

Для тих, хто серце незрадливе має —
Чуже шанує і своє плекає,
Повторювати ладен повсякчас:
Ця байка не про вас,
ця байка не про вас...